

Uitzwaaidienst basiliek Hulst

Afgelopen zondag heb ik met de geloofsgemeenschap in Hulst afscheid genomen voor mijn vertrek naar Santiago de Compostela.

Direct aansluitend op de gewone zondagsviering heb ik aandacht geschonken aan mijn naderend vertrek.

Gezamenlijk hebben we het pelgrimslied uitgesproken. Dit lied begint met de zin : Ontsla nu het hart, geef het vrij voor de reis.

Ten teken dat ik mijn hart vrijmaak voor de reis heb ik mijn agenda weggelegd en mijn ambtskleding op het altaar uit getrokken (zie foto). Ontsla nu het hart maak het vrij voor de reis. Bedoeld wordt dat ik innerlijke ruimte schep voor alles wat de weg mij kan bieden. Ik vertrouw mij toe aan de weg die op mij toekomt en ik leg af wat mij daarbij hindert. Ik ga op zoektocht maar laat mij vinden door Hem, die weg, waarheid en leven zelf is.

Aansluitend heb ik mijn rugzak, mijn schoenen, mijn pelgrimspas en het evangelieboek op de trappen van het altaar gelegd en het gebed gebeden: Ik trek aan: Gods kracht als mijn stuur, Gods macht als mijn steen, Gods wijsheid als mijn weg, Gods oog als mijn zien, Gods oor als mijn horen, Gods woord als mijn spreken, Gods hand als mijn scherm, Gods weg als mijn toekomst. Ik trek aan de kracht van de Heer, belijd Hem die mij schiep als mijn God. AMEN.

Met een zegenbede vooraf uitgesproken heb ik vervolgens mijn attributen gezegend. Dat de Heer zegenen moge alles wat ik nodig heb onderweg, dat ze mij tot steun en sterkte zijn om mijn tocht te volbrengen. Dat de Heer met mij meetrekt, tochtgenoot op mijn levensweg.

De kinderen van mijn broer hebben voor mijn dierbare die ik achterlaat ieder een kaarsje aangestoken bij Maria. Je voelt dan ineens heel sterk dat je een hoop lieve mensen achterlaat. Pelgrimeren is dus heel letterlijk afstand nemen van alles en iedereen wat je dierbaar is.

Met de volgende woorden werd ik op pad gestuurd: Voor de reis wens ik je: dat de weg je tegemoet komt, de wind steeds in je rug is, de zon je gezicht verwarmt en zachte buien je velden beregenen. En dat God, tot ons weerzien, je bewaart in de palm van zijn hand. Vervolgens heb ik mijn rugzak omgedaan en ben door het middenschip van de basiliek naar buiten gewandeld.

et is heel bijzonder en ontroerend om op die manier met velen gelovigen zo te mogen vertrekken. Je voelt je gedragen door vele mensen en gestimuleerd. Dat geeft kracht om te gaan. En deze herinnering zal ik bij mij blijven dragen tijdens mijn tocht. Als gezegende pelgrim mag ik nu op weg gaan.

Zaterdag 5 augustus ga ik wandelen vanaf het franse plaatsje Saint Jean Pied de Port. Vervolgens kunt u mijn belevenissen op zinweb blijven volgen.

Chantal van de Walle

dag een: zaterdag 5 augustus

Verassing! Bij de eerste de beste refugio kom ik al een computer tegen met internet verbinding. Dit is geweldig. Ik ben nu net vandaag gaan wandelen en heb er dus mijn eerste tocht opzitten. De heenreis met de auto ging zeer voorspoedig. We waren 's avonds al in Saint Jean Pied de Port. Maar wat een afknapper bij het binnenrijden! Super toeristisch en overvol. Bah. Dat was verschrikkelijk. Je kon geen kamer vinden. Alles volgeboekt en druk!. Dat was niet wat ik zocht. Wat een tegenvaller!. Ik baalde en zag het helemaal niet meer zitten. We waren om 19.00 uur in Saint Jean maar hadden pas tegen 21.00 uur een kamer gevonden dankzij een vriendelijke receptioniste die snel naar een privé kamer belde die gelukkig nog vrij was. Geslapen hebben we wel! Bij het zoeken naar een kamer hadden we met de auto een stukje van de route gereden en dat was abnormaal steil. We zaten midden in de Pyreneeën en dat was te zien. De natuur is prachtig om te zien, de bergen immens! Er zaten hellingen bij de zelfs nauwelijks met de auto te doen waren. En die zou ik op moeten lopen?!!!!!! De moed zonk me in de schoenen. Ik zat er helemaal door en zag het niet meer zitten. Mijn partner stelde voor om mij een 200 km verder op te brengen. Daar zou ik niet meer in de Pyreneeën lopen maar in de Spaanse hoogvlakte. Dit zou looptechnisch een stuk gemakkelijker zijn. Aan de ene kant worstelde ik met de teleurstelling en aan de andere kant zag ik die bergen ook niet zitten. Daar ben ik niet voor getraind. Maar ik wilde zo graag beginnen en aan mijn pelgrimstocht beginnen. Dit was een harde les! Hoever wil en kun je gaan met jezelf? Is het wel verstandig om jezelf zo te kwellen en het zowel fysiek als psychisch niet te redden. Hoever kun je gaan? En hoe sterk wil je zelf zijn? In mijzelf heb ik hiermee een hele worsteling gehad! Ik had mij nu eenmaal voorgenomen om vanaf hier te vertrekken. Moest ik nu mezelf bekennen dat ik dit niet zou kunnen? Au, dat doet pijn! Tranen om de teleurstelling, pijn om het verdriet dat het niet ging zo als ik het gedacht had. Dat was een hele wijze les. Ga niet te ver met jezelf. Een beetje uitdaging en kracht is goed maar drijf jezelf niet tot het uiterste. Mijn doel is dan ook niet om een fysieke superinspanning te leveren maar om echt te pelgrimeren en afstand te nemen van alles en iedereen om zo te gaan worstelen met mijn levensvragen. Na lang wikken en wegen heb ik dan toch ook besloten om 227 km verderop te starten in Belorado. Dit betekent dat de tocht nu 527 km lang wordt en wandelend door de Spaanse hoogvlakten een stuk minder zwaar wordt.

Vandaag heb ik dus mijn eerste 12 km gewandeld. Dat ging prima! Het weer is super. Zonnig maar met een heerlijke bries. En daarom dus niet te warm. Deze eerste wandeling ging geweldig. De eerste stop na anderhalf uur en de tweede bij de eerste refugio! Daar was ik vroeg en had dus gemakkelijk nog plaats. Zo'n refugio (althans deze) is van alle gemakken voorzien:douche en toiletten! En twee grote slaapzalen met stapelbedden. Je bent heus niet alleen op dit pad. Volgens mij moet je er op tijd bijzijn om een slaapplek te vinden. Morgen is het de bedoeling dat ik een wat langer stuk ga lopen. Zo'n 20 km. Je bent nu eenmaal gebonden aan die refugio's. In ieder geval is het lopen heerlijk en kom je inderdaad los van alles. Je bent enkel en alleen met het lopen, de omgeving en je eigen gedachten bezig. Tuurlijk voel je op een gegeven moment wel de rugzak wegen maar ik moet zeggen dat het mij tot nu toe meevalt. Maar goed ik ben dan ook nog maar een dag onderweg. Laat ik nog maar niet te vroeg juichen. Ik mag nog 515 km!

Chantal van de Walle

Dag 5: woensdag 9 augustus

Beste mensen.

Inmiddels ben ik dus aan dag 5 bezig. In totaal heb ik zo'n 68 km gelopen en ben nu in Castrojeriz en heb nog 439 km te gaan. Per dag loop ik gemiddeld zo'n 18-20 km en dat gaat heel erg goed. Dag 2 ben ik heel vroeg op gestaan. Tenminste voor mijn doen. Om 5.30 was ik al aan het wandelen. Ik liep het dorpje uit maar had mij niet gerealiseerd dat het op dit tijdstip nog behoorlijk donder is. Zeker op een steile helling. ik ben dus maar even terug naar het dorp gelopen en heb onder uit mijn rugzak mijn zaklamp gevist. Begeleidt door het kleine licht van de zaklamp heb ik een redelijke steile helling gelopen. Zo rond 6.30 uur wordt het dan licht en dan kun je weer wat van de omgeving zien. Die was prachtig. Erg bergachtig en bossen. Aangekomen in de volgende stopplaats Atapuerca had ik zo mijn refugio gevonden. Zo'n refugio kun je vergelijken met een jeugdherberg. Een zaal of kamer waar een aantal (stapel)bedden staan. Je komt daaraan, zet je rugzak neer en pakt je slaapzak en het bed dat je kiest wordt je slaapplek. De refugio hebben meestal een douche- en wasgelegenheid. Sommige hebben ook een keukentje. Maar ik ben meestal te lui om voor mijzelf te komen. In de meeste plaatsjes hebben ze een restaurant waar je voor weinig geld als pelgrim kunt eten. Waarom zou ik het mijzelf moeilijker maken. Het eten in Spanje is trouwens prima. Het dagritme bestaat tot nu toe meestal uit: op 5 uur of 5.30 opstaan en zo rond 6.00 gaan wandelen. Tegen de middag ben ik dan weer op de volgende stop. 's middags rust je wat uit, je leest wat, je ligt wat op bed, je kletst wat met medepelgrims (als je ze tenminste kunt verstaan, want er zijn erg veel Spanjaarden en Italianen onderweg), je neemt een douche en je wast je kleren uit. 's avonds ga je op je gemakje eten en om 9.00 het bij het lampje uit en slaap ik.

In het begin was het heel erg wennen om in dit ritme te komen. Je kunt nl geen gehele dag lopen, maar 's middags zit je met jezelf te worstelen dat je niets doet. Ik ben het helemaal niet gewoon om 'niets' te doen te hebben. Meestal staat er wel van alles of in mijn agenda gepland of in mijn hoofd. En nu is dat helemaal niet nodig. Nu begin ik langzaam in dat ritme te komen en ik moet zeggen dat dit een heerlijk gevoel is. Je hoeft je maar om drie dingen zorgen te maken: eten, slapen en wandelen. Dat is het leven van een pelgrim die op doortocht is. Je loopt een weg, je legt km af net zoals je in het leven je levensweg aflegt. Je weet niet wat je te wachten staat, wie of wat je gaat ontmoeten en hoe ik dit ga ervaren, beleven en verwerken. Maar een ding weet ik wel: het lopen, het pelgrimsritme en het ontmoeten is fantastisch. Het is alleen jammer dat de caminio erg druk belopen is, waardoor het vinden van een slaapplek wel eens wat zorgen baart.

Maar ik voel mij geweldig, super fit en heel krachtig.

Chantal van de Walle

Verjaardag: vrijdag 11 augustus

Beste mensen,

Het is vandaag 11 augustus en voor mij een bijzondere dag. Vandaag mag ik 45 jaar worden. Het is een vreemde gewaarwording om helemaal alleen op de camino 45 jaar te worden. Je beseft dat je leven reeds een stuk gelopen is en dat er hopelijk nog jaren mogen volgen. Het is net als op de camino : ik heb 162 km gelopen en heb er nog 369 te gaan.

Vandaag ben ik in Carrion de los Condes. Een schitterend oude plaats en heb een super slaappleat gevonden. Direct bij het binnenlopen van het stadje liep ik tegen een oud klooster aan dat momenteel dienst doet als refugio. Een prachtig binnenplein en heel oude maar mooie kamers. Ik slaap met nog twee andere pelgrims op een kamer. En dat is voor een refugio heel erg luxe. Meestal slaap je op grote slaapzalen met ongeveer 40-60 personen. Als er dan veel snurkers bij zijn dan ben je blij dat je je oordopjes meegenomen hebt.

Gisteren was een zware dag voor mij. Ik had 26 km gelopen. Op zich is deze afstand met de rugzak goed te doen maar bij aankomst kreeg ik een behoorlijk dreun. Ik wilde in eerste instantie een camping opzoeken en mij voor vandaag een rustdag cadeau doen als verjaardagscadeau. Maar de camping was onvindbaar daar er geen was en toen ik de moed opgegeven had om een camping te zoeken bleek de refugio bomvol te zitten. Het viel mij op dat mensen toch af en toe dierlijke trekjes gaan vertonen wanneer het gaat om hun eigen hachje. Er werd druk stampij gemaakt door Françaises die voor mij waren en zij gingen dan maar op het eigen matje in de keuken slapen. Van een medepelgrim (ook een Nederlander) hoorde ik dat elke vierkante meter in de slaapzaal bezet was. Heerlijk als dan maar 4 toiletten en twee douches zijn. Maar goed daar had ik geen zin in en er was dus duidelijk geen plaats meer voor mij in de herberg. De refugio lag aansluitend aan een hotel dus daar maar geprobeerd. Met het handgebaar van slapen (ik spreek nu net 4 woorden Spaans) vroeg ik om een bed maar helaas. Gelukkig waren ze wel zo vriendelijk om mij naar een herberg te verwijzen aan de overkant van het plein. En hoera: daar was nog een kamer vrij. Geheel onverwachts had ik een hele kamer voor mijzelf alleen. Wat een luxe. Je weet niet wat je overkomt. De toiletten en douches waren op de gang maar dat mocht de pret niet drukken. Ik had een super de luxe bed en wat kon ik mij nog meer wensen.

Daar ik gisteren vrij laat een overnachtingplaats had gevonden was mij de moed een beetje in de schoenen gezakt en voelde ik mij erg moe. Dat was vandaag te merken. Ik heb dan ook een korter traject gelopen en was reeds ruim op tijd op de volgende stop.

Het belangrijkste dat je je moet realiseren is dat je je geen planning moet maken en zeker geen voorstelling. De kunst van het pelgrimeren is om je te laten verrassen door datgene wat op je pad komt. En dat kan werkelijk van alles zijn. Dit is voor mij een belangrijke les: veel in het leven denk je te kunnen regelen maar ik heb nu ondervonden dat dit niet waar is. De relativiteit en betrekkelijkheid van vele zaken waar we ons druk over maken zijn helemaal niet zo belangrijk. Laat de dag maar over je heen komen en geniet van de onverwachte momenten en neem de tijd om ze rustig op je in te laten werken. Pelgrimeren betekent dus inderdaad tot rust komen en je op je pad laten verrassen.

Chantal van de Walle

Dag 10: maandag 14 augustus

Beste mensen,

Hier weer een berichtje van de pelgrimerende pastor. Ik ben inmiddels beland in Reliegos. Dit woord doet mij een beetje denken aan religie maar ik heb geen flauw idee of het hier iets mee te maken heeft. In ieder geval kan ik deze plaatsnaam nu wel eens onthouden. Ik heb reeds zoveel namen gezien dat ik blij ben dat ik een boekje bij heb waar alle plaatsnamen in vermeld staan.

Ik ben nu 201 km verder en mijn schoenen zijn goed ingelopen. Het is hier alleen heel erg stoffig. Mijn schoenen zien er niet meer uit. Vanaf Reliegos is het nog 326 km naar Santiago.

Ik zal vandaag eens een beetje vertellen hoe mijn dagritme eruit ziet. Meestal ben ik redelijk vroeg uit de veren. Sommige wandelaars zijn zo vriendelijk om een GSM wekker om 5.00 uur 's morgens te zetten en dan begint het zeer onrustig te worden op de slaapzaal. Meestal ben ik rond dat tijdstip dan ook wel wakker. Tegen 6 uur kom ik dan uit bed en schiet mijn kleren aan. Als je geluk hebt is er een ontbijt, maar dat heb ik tot nu toe nog maar twee keer meegemaakt. Tegen 6.10 uur ben ik dan aan het wandelen. Het begint hier pas tegen 6.45 uur licht te worden. Het eerste stuk loop ik dus in het donker. Gelukkig heb ik een zaklamp bij me, maar soms is het dan toch nog zoeken naar de gele pijltjes op de weg, muren of paaltjes. Vanmorgen heb ik mij zelfs een stukje verlopen. Ik kwam terug aan het begin van het dorpje uit. Maar goed, soms heb je geluk en dan kom je na 5 km (is een goed uur lopen) een bar tegen waar je dan een kop koffie kunt krijgen. Met nog een beetje meer geluk hebben ze zelfs een koffiebroodje. En geloof me: dat smaakt na een uur buitenlucht. Meestal maak ik de dag ervoor een planning van hoever ik wil lopen. Mijn afstand is steeds ongeveer 20 km per dag. Dat betekent zo'n 5 uur lopen. Als alles meezit ben ik dan zo rond de middag op de plaats van bestemming. Dan wordt het spannend om te zoeken naar een overnachtingplaats. Tot nu toe is dat maar een keer een probleem geweest. Ook vandaag was het vinden van een slaappleaats geen probleem. In bijna elk dorp waar je langs komt is wel een bar te vinden waar je dan iets kunt eten en drinken. Maar eerst laat je je bij een refugio inschrijven en je stempel in je pelgrimspas zetten. Aansluitend zoek ik dan de bar op en ga een hapje eten. Na een poosje te hebben gezeten merk je dat je er toch al een paar uurtjes op heb zitten. Dan blij je blij dat je een uurtje effe op bed kunt gaan liggen. Meestal zet ik dan mijn MP-3 speler aan en lig ik heerlijk naar muziek te luisteren. Dat zijn de uurtjes dat je echt helemaal tot rust komt en ligt te mijmeren over datgene wat je overkomen is of wat je bezig houdt. Later op de middag zoek ik dan weer iets te drinken en te eten. Je kunt in Spanje niet zo heel vroeg eten. Op zijn vroegst pas om 19.00 uur. Wanneer ik dan gegeten heb dan is het meestal vrij kort daarna dat ik weer in bed lig maar dan om te slapen. En geloof me, ik slaap als een roos. Om vervolgens de volgende dag weer fris op te staan en dan begint hetzelfde ritme weer.

Dankzij dit ritme van lopen, rusten en ontspannen kom je inderdaad echt helemaal tot rust en neem je letterlijk en figuurlijk afstand van al je dagelijkse beslommeringen. Dat is de kracht van de camino. Je bent zowel lichamelijk als geestelijk in beweging.

Gisteren was een de refugio een unieke ervaring. Deze refugio werd gerund door vrijwilligers en er was een kleine kapel. Bij aankomst werd ik zowaar begroet in het Duits. Dat was een stuk gemakkelijker daar ik geen enkel woord Spaans spreek. Ik communiceer dus met mijn handen. Dat gaat ook, maar je bent snel uitgepraat. Er zijn trouwens ontzeten veel Italianen, Spanjaarden en Fransozen onderweg. Maar goed, gisteren bij aankomst werd ik voor het eerst verwelkomt als pelgrim. Althans zo voelde dat voor mij. Ik kreeg direct een glas fris aangeboden en daar was ik heel blij mee. In deze ref. (was in Bercianos de real camino) was het de gewoonte dat er 's avonds een kleine gebedsdienst was voor de pelgrims en een gezamenlijke

maaltijd waaraan iedereen zijn/haar eigen bijdrage aan levert. De gebedsdienst werd in drie talen gehouden : Spaans, Duits en Frans. Het was dus goed te volgen. De dienst werd geopend door het lied Ubi caritas. En dat was zo vertrouwd ineens, ondanks het verre buitenland dat het mij ontroerde. De evangelielezing uit Joh. waarin Jezus zegt : ik ben het levende brood werd ook in drie talen voorgelezen. Ik heb aangeboden om het in het engels te lezen. Dit was voor mij natuurlijk heel vertrouwd. Alleen ben ik het gewend om het in het Nederlands te doen, maar ik voelde mij net zo verbonden als thuis, wanneer ik de dienst voorga. Ook werd er voor alle pelgrims gebeden die er de nacht tevoren hadden geslapen en vanavond zal door andere pelgrims voor ons gebeden worden. Bij het naar buiten gaan werd ieder persoonlijk gezegend met een kruis op het voorhoofd met wijwater. Dit was een heel bijzondere ervaring en dan voel je je een echte pelgrim.

Het wandelen gaat mij verder heel goed af. Ik heb gelukkig nog geen blaren, ook geen vermoeide voeten en mijn benen dragen mij nog steeds. En daar ben ik blij en dankbaar voor. Als ik soms zie met wat voor blaren sommigen rondlopen dan is het wandelen geen pretje. Gelukkig heb ik daar geen last van.

Het lopen van de camino is heel bijzonder. De innerlijke reis die je maakt, waarbij je stilstaat bij je leven, is zo intens en diepgaand, dat het je soms teveel wordt in positieve zin. Ik ben dankbaar voor alles wat ik tot nu toe heb mogen ervaren maar vooral door het gedragen weten door zoveel lieve mensen. Ik weet dat ik niet alleen loop maar dat velen met mij meelopen. Niet alleen de ontmoetingen die je opdoet op je tocht maar ook vele lieve mensen thuis. God loopt met mij mee in mijzelf en in de vele anderen.

Vaja con Dios : ga met God.

Ik weet en voel dat Hij bij mij is. Het geeft mij rust en kracht om mijn voeten te verplaatsen maar het geeft mij veel meer innerlijke kracht om te groeien naar wie ik ben en wil zijn.

Chantal van de Walle

Dag 12; woensdag 16 augustus

Leve mensen,

Ik ben nu in Villangos del paramo en ben in totaal zo'n 246 km onderweg. Ik kan het haast zelf niet geloven nu ik het aantal km intyp dat ik er toch al zoveel op heb zitten. Je hebt dat zelf niet zo in de gaten. Je loopt van dag naar dag en overnachting naar overnachting.

Ik heb net jullie berichten op de quote gelezen en het is raar maar fijn om zoveel lieve en fijne reacties te mogen ontvangen. Ook van mensen die ik helemaal niet ken maar erg met mij meeleven. De hele tocht is sowieso toch al een bijzondere ervaring maar als ik dan al die lieve reacties lees dan moet ik toch even slikken en voel ik een paar traantjes van ontroering naar boven komen. Aan de ene kant weet je verstand heus nog wel dat er een wereldje in Zeeuws-Vlaanderen bestaat en aan de andere kant ben je er helemaal los van. Wanneer je dan zo via internet weer ineens contact hebt met degene die je achter hebt gelaten dan weet ik mij gedragen door zoveel mensen. Ik merk aan mijzelf dat het mij heel veel goed doet en het be(ont)roert me. Dank aan iedereen die zo met mij meeleeft. Ik besef heel goed dat ik een hele bijzondere periode in mijn leven meemaak. Het zijn die bijzondere momenten die je de kracht geeft om door te gaan en te blijven zoeken naar mijn innerlijke kracht en Gods geestkracht.

Er zijn ook minder mooie momenten tijdens mijn tocht te vertellen. Eergisteren in Reliegos, heb ik een behoorlijke dip gehad. Nadat ik daar aangekomen was en mijn vorige stukje geschreven heb op zinweb werd ik in de loop van de middag overvallen door eenzaamheid. Ondanks de drukte in de refugio, waar we werkelijk als haringen in een ton lagen, voelde ik mij heel even moederziel alleen. Wat doe ik zo'n 2000 km in mijn eentje van huis? Waarom ben ik op pad en zeul ik al die kilo's op mijn rug mee? Ik zat er mentaal even helemaal door. Ik wilde eigenlijk rustig op bed gaan liggen maar het is er zo vol in de refugio's en een hoop gekakel dat rustig liggen er niet bij was. In de bar waren ze ook al niet zo vriendelijk. Ze spreken geen enkel woord Frans of engels en toen ik vriendelijk vroeg of ze engels of Frans spraken kreeg ik enkel een kortaf : NO!. Daar kun je het dan mee doen. Dat maakt dan dat je je, ondanks de immens grote hoeveelheid mensen die op deze camino lopen, dat je je eenzaam voelt. Ik had mij niet gerealiseerd dat heel Italië, Frankrijk en Spanje vakantie heeft en blijkbaar is de camino erg in trek.

Maar ook het moment van eenzaamheid verdwijnt weer. Ik heb dan toch al met al heerlijk geslapen. Leve de oordopjes. Zonder die ben je 's nachts verloren omdat 60 mensen op één zaal een hoop lawaai 's nachts maken. Zodra je dan je oordopjes ontdoet dan ontstaat er hoop rust, zowel om je heen als in je eigen hoofd. Ik ben gelukkig een goede slaper totdat om 5 uur er weer een GSM wekker afgaat.

De volgende ochtend (15 augustus) ben ik echter nog even een uurtje blijven liggen. Ik wilde tot aan Mansilla lopen (is 6 km) op het een en ander op de post naar huis te sturen. Van medepelgrims had ik al eens gehoord dat sommigen soms materiaal naar huis sturen wat ze teveel en onnodig van huis hebben meegenomen. Zo ook ik. Ik had namelijk mijn kookstel met toebehoren ook meegenomen. De vorige dag had ik mij ineens lopen te bedenken dat ik die kilo's werkelijk voor niets meeneem. In Mansilla aangekomen (ik was daar natuurlijk veel te vroeg) moest ik wachten totdat de post open zou gaan. Maar die ging die dinsdag 15 augustus helemaal niet open. 15 augustus is hier nog een vrije dag. Toen ik het eenmaal gevraagd had waar de post was, kreeg ik te horen dat het gesloten was en ineens realiseerde ik mij dat het 15 augustus was. Het is goed dat ik een dagboek bijhoudt anders zou ik helemaal de dagen en de data vergeten. In ieder geval is het mij dus gisteren niet gelukt om mijn rugzak iets lichter te krijgen. Dan maar verder naar León. Ik had het de dag ervoor zo gehad met die drukke refugio's dat ik er even genoeg van had en besloot in León mijzelf eens te verwennen en een

hotel te nemen. León is een mooie maar erg grote stad. Ik merk dat ik meer gesteld ben op de rust van het wandelen dan het opzoeken van de grote drukte. Maar in León heb ik dus een hotel geboekt en had ineens de rust van een kamer voor mijzelf. Ook een eigen douche en toilet. Dat betekende dus deze morgen eens niet een file bij de toiletten. Heerlijk was dat. Ik ben dan ook gisterenavond om 21.30 uur gaan slapen om vervolgens om 7.30 uur weer wakker te worden. Dat betekent dat ik zo'n 10 uur geslapen heb en mijn kracht en energie was weer helemaal terug.

Ik had gisteren reeds in León gezocht waar het postkantoor was en hoe laat dat open ging. Om 8.30 uur. Het is mij gelukt om mijn rugzak 3 kg lichter te maken. Met het terugsturen van mijn kookstel heb ik niet alleen mijn rugzak lichter gemaakt maar ook in mijn hoofd ruimte en vrijheid gecreëerd. Ik had nu de moed om een zekerheid van thuis op te geven. Dat is weer een stukje groei. Ik merk aan mijzelf dat ik nu zowel fysiek als psychisch veel meer veerkracht begin te krijgen.

Oh ja, dat moet ik nog effe van gisterenavond vertellen: Ik had ergens een restaurant gevonden en had mij iets te eten besteld. Terwijl ik zat te wachten op mijn bestelling, zag ik een koppeltje binnenkomen. Je ziet aan de kleding dat het ook wandelaars zijn en de camino lopen. Je zag ze aarzelen van : kun je hier eten? Bij het binnenkomen hoorde ze ik tegen elkaar babbelen in het Vlaams. Hij stapte om mij toe om te vragen of men hier kon eten. Ik kon het dus gewoon in het Nederlands antwoorden. We waren alledrie aangenaam verrast. Ik wist niet dat ik zo blij kon zijn om weer eens een keertje Vlaams te horen. Midden in een grote stad, superdruk, maak je dan ineens weer contact en heb je aanspraak. Zij overnachten trouwens ook in Villadongos del Paramo. Ik heb ze weer ontmoet in dezelfde refugio. Ze eenzaam als je je soms kunt voelen, zo ontmoet je dan weer ineens nieuwe mensen om je ervaringen mee te delen.

Maar goed, ik heb dus de afgelopen nacht een goede nacht gehad en merkte aan mijzelf dat ik weer de kracht en de energie had om nieuwe indrukken en ervaringen op te doen. En die kwamen dan ook in de vorm van regen. Na 11 dagen schitterend weer te hebben gehad, werd ik vanmorgen geconfronteerd met regen. Ik moest dus ineens mijn regenponcho te voorschijn halen. Ik dacht dat ik die wel even over mijn rugzak heen kon trekken maar mijn armpjes zijn te kort. Ik heb zo'n Quasimodo poncho, ook voor over mijn rugzak. Dat ding kreeg ik dus niet om. Bij mijn volgende stop ben ik slimmer geweest en heb eerst mijn rugzak ingepakt en pas daarna mij rugzak omgedaan. Al doende leert men.

Het is weer eens wat anders om te wandelen met regen en wind. Het lijkt wel een beetje het weer in Nederland. Maar eigenlijk vond ik het zonnetje fijner, maar dan was de weg wel veel stoffiger. Maar het is een aparte ervaring om zo te wandelen. De route was vandaag niet echt spectaculair. Het was een lange saaie weg langs een drukke weg. En veel natuur was er ook niet te zien. Eerst moest ik León zien uit te komen, dat was ook al niet zo eenvoudig. De route stond moeizaam aangegeven. Vervolgens kom je dan in een grauwe en saaie achterstad van León om vervolgens langs een super drukke weg met veel industrie te lopen.

Maar goed. Dat hoort ook bij de camino. Het leven voltrekt zich ook niet altijd langs schitterende paden en mooie landschappen. Zo ook de weg naar Santiago niet. Ik begin steeds meer te voelen dat ik een stukje van mijn levensweg aan het wandelen ben. Je legt per dag een aantal km af en zo kom ik weer een stukje verder. Zo ook in mijn leven.

Vandaag was ondanks het mindere weer toch weer een fantastische dag. Tegenslag en onverwachte gebeurtenissen maken mij psychisch sterker en ik voel dat ik er nu sterker en beter mee om kan gaan.

Lieve groetjes aan iedereen.

Chantal van de Walle

Dag 15

Lieve mensen,

Ik ben nu in El Acebo en ben zo'n 310 km onderweg. Ik kan het haast niet voorstellen dat ik reeds zoveel km in de benen heb zitten. Maar toch is het zo.

Het is nu nog 217 km naar Santiago en ik ben dus nu over de helft. Onverwachts heb ik nu de mogelijkheid om weer even iets op het net te schrijven. Het is onmogelijk om alle indrukken die je op deze weg opdoet op te schrijven. Ik hou voor mijzelf een dagboek bij en dat is reeds al een heel schrift voel.

Het eerste dat ik doe wanneer ik weer op het net kan, zijn de reacties van jullie lezen. Ik hoor van de mensen met wie ik via de GSM contact heb dat er elke keer weer reacties op staan en dat maakt mij telkens weer heel nieuwsgierig. Jullie kunnen je niet voorstellen hoe fijn en hoe goed het voelt om jullie berichtjes te lezen. Het geeft mij heel veel steun en moed om door te gaan. Telkenmale wanneer ik de reacties lees voel ik een brok in mijn keel schieten. Het doet zoveel goed dat zoveel mensen met mij meeleven. Ik dank jullie hier allemaal voor. Het doet goed en ik ben er heel blij mee.

Zoals gezegd, het is onmogelijk om alle indrukken weer te geven maar eentje springt er nu toch wel voor vandaag heel erg uit. Vanmorgen ben ik vertrokken met droog weer maar net voor mijn eerste stop van 5 km begon het dan toch te regenen. Ik was toe aan een kopje koffie met iets te eten en dus ben ik een plaatselijke bar ingedoken. In trouwens bijna elk dorp kom je wel een bar of iets dergelijks tegen waar je een kop koffie kunt krijgen met een broodje. Toen ik mijn tocht weer wilde vervolgen moest ik toch weer proberen die poncho over mijn hoofd en rugzak te krijgen. Ik dacht dat ik een goed systeem gevonden had maar het ging weer helemaal mis. Met twee man sterk hebben ze mij toen geholpen. Geweldig. Dan kun je alleen nog maar : gracias zeggen uit de grond van je hart.

Bij mijn tweede stop vandaag zag ik een andere pelgrim sukkelen met zijn poncho en toen ben ik opgestaan om hem te helpen. Ik herkende zijn gezicht want hij had in dezelfde refugio als ik geslapen. Hij was blij met mijn hulp en we raakten aan de praat. Gelukkig sprak hij engels. Hij komt uit Finland en gezamenlijk hebben we de laatste 7 km gelopen. Weliswaar in de stromende regen en in de bergen. Ik moest dus ook een beetje goed mijn aandacht bij mijn pad houden anders kun je flink uitglijden op die natte en stijgende en dalende paden. Maar ineens waren deze laatste 7 km, ondanks het slechte weer, geweldig. We hebben over van alles en nog wat gesproken. Over zijn doel voor het lopen van de camino, over mijn zoektocht. Hij vertelde over een paar ervaringen tijdens zijn leven van mensen die klinisch dood waren geweest maar weer terug tot leven waren gekomen. Ook over zijn opa die op zijn 87e zei dat hij nog 24 jaar te leven had. En de goede man is ook 101 jaar geworden. Hij geloofde dus heel sterk in een leven na de dood en zijn geloof in God. Hij gelooft in het goede van de mensen en dat is God. Zoals ik hem hielp met zijn poncho dat is voor hem een zien van het goede van mensen, dus God. Dat sluit zo sterk aan bij mijn eigen Gods beeld dat het een ware herkenning was. Zo loop je dus ineens, zonder dat je dat van te voren weet, met de A(ander). Dat zijn van die momenten die ik koester. Ze overkomen je niet zo heel vaak maar dit soort ontmoetingen maken je camino meer dan de moeite waard. Dit is ook wat ik bedoelde toen ik schreef bij het aanvragen van mijn sabbatverlof dat ik hoopte de A(ander) onderweg te mogen ontmoeten. En ik heb dit mogen meemaken. Dat is zo bijzonder en het heeft bij mij heel veel indruk achtergelaten. Ik ben blij en dankbaar dat ik dit mag beleven. Het is zo bijzonder, dat ik het moeilijk onder woorden kan brengen. Een pastor die eens een keertje zonder woorden valt. Komt ook voor. Een ding weet ik wel, het zijn deze bijzondere ervaringen die ik opsla in mijn hoofd en hart en dat geeft veel moed en kracht en maakt het leven tijdens de camino zeer

bijzonder.

Ook heb ik vanmorgen het Duitse meisje weer ontmoet dat ik reeds een week geleden ontmoet had. Ineens kwamen we elkaar weer tegen en we waren alle twee blij dat we elkaar weer zagen. Zo denk je dan weer alleen te lopen, en dan voel je je eenzaam en ineens loop je dan weer met de A(ander).

Inmiddels is mijn dagritme iets veranderd. Na Leon is de omgeving een stuk mooier geworden, wel iets zwaarder omdat ik nu in de bergen loop, maar dat betekent dat ik het niet leuk vind om in het donker te lopen. Ik start nu meestal zo rond 7.00 uur. Dan begint het hier langzaam iets lichter te worden.

Het vinden van eten, drinken en een slaappleaats is sinds die ene vervelende ervaring geen probleem tot nu toe geweest. Er is voldoende gelegenheid om iets te vinden. Ik kom wat dat betreft dus niets tekort.

Al met al voel ik super en bevoorrecht dat ik dit allemaal mag ervaren. Ik voel dat ik niet alleen fysiek maar ook psychisch groei. Niet alleen in kracht om te lopen maar ook om te gaan met al die dingen die op je pad komen. Je leert om te gaan met onverwachte zaken en daar op in te spelen. In het begin wilde ik nog al eens plannen hoe mijn dag eruit zou moeten zien maar nu heb ik de rust in mijn hoofd om me te laten verrassen wat er op mijn pad komt. Dat is voor mij wel een heel belangrijke les. Leer los te laten wat je vindt dat ik allemaal moet doen, maar geniet van datgene dat ik tegenkom en ontmoet. Ik heb gesproken over mijn innerlijke reis, mijn eigen groei en dit is voor mij een van de belangrijkste ervaringen. Leer in te spelen op datgene wat op je pad komt, geniet van al het onverwachte en vind rust in je eigen kracht. Gods geestkracht. Het komt werkelijk op je pad.

Ik ga verder met God. Vaja con dios en geniet van alles wat mij overkomt.

Voor jullie allemaal heel veel lieve groetjes,

Chantal van de Walle

Zondag 20 augustus

Lieve mensen,

Ik ben nu in Ponffarado en heb vandaag niet zo heel veel km's afgelegd. Enkel 16 km. Vandaag is het zondag en dus ook voor mij een beetje een rustdag. Ik heb mij eerlijk gezegd ook vanmorgen een beetje verslapen. Ik werd pas om 7.30 uur wakker en toen moest ik nog al mijn was inpakken, want die hing nog van gisteren te drogen. Ik heb hier geen droger tot mijn beschikking dus moet ik wachten totdat alles droog is. Na al die regen van gisteren was het nodig dat ik alles eens een keertje goed uitspoelde. Maar dan duurt het even voordat alles weer droog is. Maar goed ik heb mij dus vanmorgen verslapen en ben pas om 8.00 uur gaan wandelen.

De tocht vanmorgen was heel bijzonder. Je kunt wel zeggen: na regen komt zonneschijn. Vandaag schijnt er een heel vriendelijk zonnetje. Daar ik wat later vertrokken ben liep ik zowat alleen. Dat is dan wel weer een voordeel. De natuur in de bergen is prachtig en het was vanmorgen een flinke daling en dat veel je in de benen. Het ware smalle bergpaadjes (padjes voor de geiten) dus flink uitkijken dat je niet te snel naar beneden glijdt. Het was rustig en voorzichtig wandelen en toch genieten van al dat moois om je heen. Terwijl ik zo in alle rust liep te genieten van de stilte en de natuur om mij heen realiseerde ik mij ineens dat het vandaag zondag is. Normaal gesproken zou ik nu bij jullie in een of andere parochiekerk voorgaan. Het gaf mij een goed gevoel om aan thuis te denken en mij op de een of andere manier met iedereen thuis verbonden te voelen. Ook hoorde ik in de verte de kerkklokken luiden en dat deed mij aan thuis denken. Met een warm en goed gevoel. Ondanks dat ik zoveel km van jullie allemaal verwijderd ben was ik toch ineens vanmorgen heel dicht bij huis. Het voelde goed. Ik merkte dat ik door de stilte en de pracht, God ineens heel dicht bij mij voelde. Ondanks het feit dat ik helemaal alleen liep voelde ik mij omringd door alles en iedereen. Voor mij dus een heel speciale zondagochtend waarin ik niet eens de voorganger ben geweest maar de ontvanger. Ik ervaar dus elke dag weer dat je God op vele manieren heel intens dicht bij je mag voelen. Ondanks het feit dat ik vandaag geen kerk bezocht heb voel ik mij meer dan ooit een gelovige.

Als ik het goed begrepen heb is er vanavond in deze refugio wel een kerkdienst. Ik dacht begrepen te hebben om 19.30 uur maar ik ben niet zo zeker van mijn Spaans. Maar deze refugio heeft ook inderdaad een klein kapelletje erbij liggen. Als het enigszins kan ga ik vanavond deze dienst proberen bij te wonen. Toch nog een kerkdienst op zondag.

Er is nog iets dat ik jullie graag wil vertellen. Het gebeurde alweer een paar dagen geleden. Op deze camino ontmoet je niet alleen veel wandelaars maar ook erg veel mountainbikes. Je ziet dan die mannen in flitsende pakje voorbij racen. Als je je al niet van de weg afracen. Want berg af kennen ze schijnbaar geen remmen. Als wandelaar moet je dan snel maken dat je wekomt want je wordt voor de sokken gereden. Maar goed, ik had mij al afgevraagd waarom die zo weinig bagage bij hebben maar later begreep ik dat de bagage met de auto vooruit wordt gebracht zodat zij enkel km kunnen maken. Maar goed, deze heren (sorry heren, maar het zijn meestal mannen) hun flitsende en snelle pakjes vormen een groot contrast met iemand die ik een paar dagen geleden voorbij zag komen. Al wandelend hoorde ik ineens een geratel achter mij. Ik kijk om en wat ik toen zag kun je je haast niet voorstellen. Een man op een oude rammelende vouwfiets, versierd met veldboeketten. Toen ik bij nader inzien nog eens goed keek, bleek er op het achterwiel helemaal geen rubberband meer te zitten. Dat veroorzaakte dus dat geratel. Als je spreekt van moed en durf hebben, dan is het dat wel. Dat zijn de leuke en grappige momenten die je ook tegenkomt.

Verder ga ik er vandaag een rustige dag van maken. Ponfferado moet een schitterende oude stad zijn, met een kasteel van de tempeliers. Ik ga dus zo meteen maar eens de stad

verkennen. Een beetje de toerist uithangen.

Zo dat zijn weer een paar van mijn belevenissen. Voor al die lieve mensen die zo met mij meeleven: dank jullie wel.

En weet ik ga met God, moge ook jullie met God gaan.

Chantal van de Walle

Dinsdag 22 augustus

Lieve mensen,

Hier weer een berichtje uit een zeer zonnig en ´s middags behoorlijk warm Spanje. Ik ben nu aanbeland in Vega de Valcarce. En heb er nu 363 km op zitten en nog 164 te gaan. Het is onvoorstelbaar dat je die km´s wandelt. Als ik goed geteld heb ben ik nu aan dag 18 bezig. Ik ben dus nu ruim twee weken onderweg en ik heb geen besef meer tijd zoals ik die thuis beleef. Ik leef van dag naar dag, van wandeling naar wandeling, van overnachting naar overnachting. Het is een ritme waarin ik inderdaad helemaal loskom van veel dingen.

Vandaag heb ik qua afstand niet zo heel veel km gelopen maar het waren wel zware km. Ik ben inmiddels in de bergen beland en dat voel je toch wel in de benen. Het stijgen is zwaar omdat je dreigt buiten adem te komen en het dalen is heel zwaar omdat je afremt op je bovenbenen. Het was dus een pittig dagje. Achteraf gezien heb ik blijkbaar een alternatieve route vandaag genomen die dwars door de bergen ging. Het is een prachtige natuur en je loopt echt te genieten maar je bent ook weer heel blij als je een dorpje tegenkomt waar je iets kunt drinken. Vanmorgen kreeg ik gezelschap van een Spanjaard. Hij sprak engels, weliswaar gebrekkig maar we konden toch wel wat met elkaar praten en zo loop je de bergen op ineens een heel stuk lichter. Hij kwam van Barcelona en had ook reeds vele mooie ervaringen op de camino mogen meemaken. Het is mooi als mensen dat zomaar ineens met elkaar delen. Hij zei: door het loopritme wordt je hoofd leeg en sta je meer open voor de onverwachte en onbegrijpelijk zaken van het leven. Ik vond dat wel een hele mooie uitspraak. En dat is ook. Je maakt je hart en hoofd leeg waardoor er ruimte komt voor die andere dimensie van het leven. Ik kan het niet anders noemen dan de diepgang van ons bestaan. Ik vond het heel bijzonder dat we dat zomaar met elkaar deelden. Onderweg zijn we elkaar weer kwijtgeraakt en het is dus een toevallige ontmoeting die weer een extra dimensie aan mijn tocht geeft.

Afgelopen zondag, had ik al geschreven dat er ´s avonds een pelgrimdienst zou zijn. Als ik het goed begrepen had en dat had ik. Het was een eucharistieviering waar ik de letterlijke woorden niet zo van heb kunnen verstaan maar dat is ook niet nodig. Je begrijpt zonder woorden ook wel wat er gebeurd. Bij het openingswoord sprak de priester verschillende van ons aan met de vraag waar we allemaal vandaan kwamen. Er waren veel Italianen, een paar Fransozen, een paar Duitse meisjes en een Zwitsers meisje. Ik was de enige Nederlandse. Het is dan mooi om te zien dat er toch meer mensen als pelgrim op pad zijn. Een heel ontroerend moment tijdens de dienst vond ik bidden van het onze Vader. Uit zijn inleidende woorden kon ik opmaken dat dit gebed zo universeel is, dat het in vele talen uit te spreken is. Daarom verzocht hij de Italianen als eerste het onze Vader te bidden, vervolgens de Fransen en vervolgens de Duitsers. Het was heel fascinerend om zo´n vertrouwd gebed in zoveel talen te horen en toch zo herkenbaar. Na de dienst werden de pelgrims verzocht een kring voor het altaar te maken en werd er de pelgrimszegen over ons uitgesproken met aansluitend een zegening. Maar het allermooiste moment vond ik de afsluiting. De hele groep pelgrims draaide met het gezicht naar de piëta (Maria met kind) om het Salve Regina te zingen. De hele groep kende dit lied ook. Ik schoot ineens zo vol. Zo ontroerend was dat. Ik kende helaas niet de gehele tekst (sorry broeder collega´s) maar ik had ook niet zo heel veel mee kunnen zingen want er zat een brok in mijn keel. Ik weet niet wat er toen met me gebeurde maar dat lied trof mij zo ineens. Ik heb het vaak horen zingen en het was denk ik die vertrouwdheid en het gezamenlijk beleven van al die pelgrims dat het mij aangreep. In positieve zin wel te verstaan.

En zo gebeuren er dus allerlei mooie zaken op mijn pad. Ontmoetingen, ervaringen die ik opdoe en die ik een plaatsje geef in mijn hart, in mijn herinneringen maar vooral ook in mijn eigen ontwikkeling. Het is inderdaad de ruimte in je hoofd die je helpt om al deze mooie momenten te ervaren.

Maar het is ook de ruimte in je hoofd die je doet beseffen dat God Liefde is en dat Liefde God is. En al die liefde mag ik zomaar op mijn pad ontmoeten. Niet alleen hier maar ook van vele mensen thuis. Is dat niet fantastisch? Soms kan ik niet bevatten dat ik hier loop en dat ik dit mag ervaren maar een ding weet ik wel: het doet goed en het is goed.

Voor jullie allemaal heel veel lieve groetjes,

Chantal van de Walle

Donderdag 24 augustus

Lieve mensen,

Ben weer eens in de gelegenheid om iets op het net te schrijven. Ik ben inmiddels aanbeland in Triacastela en ben dus nu zo'n 396 km onderweg en nog 129 te gaan. Het grootste stuk heb ik dus reeds achter mij gelaten. Het is onvoorstelbaar hoe snel het gaat ondanks het feit dat je als wandelaar niet zo heel veel km per dag aflegt. Vandaag heb ik een beetje een luierdag. Heb slechts 12 km gewandeld. Niet dat ik mij niet fit voel of zo maar ik moet een beetje rekening houden met de mogelijkheden van slapen en eten. Dat betekent dat ik vandaag het rustig aan doe maar dat is ook wel eens heerlijk. Heb mij eigenlijk vanmorgen ook een beetje verslapen. Ik werd pas om 8.00 uur wakker en heb mezelf eerst getrakteerd op een kopje koffie en ben pas laat gaan lopen. Tenminste laat voor mijn doen. In de mist ben ik vanmorgen gaan wandelen. En je kunt dan nauwelijks beschrijven hoe mysterieus dat aanvoelt. Het zicht was wel voldoende voor het volgen van de route maar je kunt dan niet zo heel ver kijken en moet het dus doen met een klein wereldje om je heen en je eigen wereldje in je hoofd. En dat gaf vanmorgen voldoende te denken.

Gisteren was het fysiek best een pittige dag. Niet dat ik zo ontzettend veel km heb gelopen (21 km) maar ik zit nu behoorlijk in de bergen en dat betekent veel stijgen en dalen. En dat voel je in de benen. Ik moest stijgen van 630 meter hoogte naar 1337 meter hoogte en dat betekent dat je km's alleen maar schuin naar boven loopt. Gisteren merkte ik voor het eerst mijn kuitspieren behoorlijk. En vooral het allerlaatste stukje was een heel pittig stukje. Dat ging echt stijl omhoog. Voor het eerst moet ik ik halverwege een klim even rust houden. Maar toen ik boven kwam was het meer dan de moeite waarde. Ik wist ook dat deze bergtop mijn einddoel voor die dag zou zijn dus dat geeft je moed. Boven op de bergtop aangekomen heb ik eerst wat gedronken om mijn vochtgehalte wat aan te vullen want dat was nodig. Het is moeilijk om te beschrijven hoe mijn route gisteren is verlopen. Ik wist dat ik een stevige klim moest maken. Op een gegeven moment liep ik zelfs zo hoog dat ik in de bergmist terecht kwam en even later liep ik in de zon, terwijl tussen de bergen de wolken hingen. Een heel fascinerend gezicht. Dat is het grote voordeel van een wandelaar: je verplaatst je relatief langzaam en ik heb dus alle gelegenheid om alles om mij heen waar te nemen.

Het is inderdaad zo dat het ritme van wandelen, slapen, rusten en genieten je hoofd en hart leeg maakt zodat er ruimte vrijkomt in je hoofd. Er schieten soms allerlei onverwachte dingen door mijn hoofd en ik heb soms geen idee waar die vandaan komen. Maar je geest is ontspannen en daardoor opener.

Eergisteren heb ik een refugio geslapen die heette: Brasil. Pas later op de dag heb ik begrepen waarom. Onze gastvrouw Christina kwam uit Brazilië. En hoera zij sprak zowel Frans als Engels. De gasten werden gelijk met de voornaam aangesproken en dat maakt dat je heel welkom voelt. Hier was ook een gelegenheid om te ontbijten en 's avonds het diner te nuttigen. Van beiden heb ik dankbaar gebruik gemaakt en daar heb ik geen spijt van gehad. Deze refugio was, in vergelijking met vele anderen heel erg rustig. In totaal sliepen hier maar 10 personen. Ik heb dan ook die nacht als een roos geslapen. Tegen 20.00 uur zouden we gaan eten. Maar ik heb inmiddels wel geleerd dat Spaanse tijd geen Nederlandse tijd is. Bij ons is het ondenkbaar dat we een minuut later zouden gaan beginnen maar hier is het heel normaal dat het allemaal een half uur uitloopt. Je leert het wel af om met de klok te leven en je leert ook om dan gewoon rustig af te wachten op datgene dat komen gaat. Weer een belangrijke les voor mij. Ik ben nogal redelijk precies wat de klok aangaat maar hier heb ik geleerd rustig te blijven, mij niet op te winden en ik zie wel wanneer er iets begint. Dezelfde ervaring heb ik opgedaan met die pelgrimsdienst afgelopen zondag. De aanvangstijd op papier was 19.30 uur maar tegen 20.00 begonnen we pas. De tussenliggende tijd heb ik rustig in de kapel zitten te mijmeren en te

bidden. Zo leer ik steeds meer op mij te ontspannen. Maar goed we gingen dus eergisteren vrij laat aan tafel. Christina vertelde dat het in deze herberg de gewoonte is dat de gasten zich even aan elkaar voorstellen en dat we iets vertellen over de beweegredenen van de camino. Het was een beetje goochelen met de taal want er waren slechts twee niet Spaanstalige aan tafel. Er was nog een Frans meisje en ik dan. Maar Christina vertaalde het zo af en toe een beetje en als de Spanjaarden langzaam spreken en ik weet het onderwerp dat lukt het om af en toe iets te verstaan. Maar zo'n gezamenlijk maaltijd met een gesprek met handen en voeten heeft iets heel bijzonders. En trouwens het eten was er heerlijk. We begonnen met een heerlijk Braziliaanse salade en daarna een pasta met van alles erin. Als toetje kregen we een koekje met iets heerlijk zoet erop. Kortom het was heel gezellig en sfeervol en dus weer een ervaring die ik aan mijn lijst kan toevoegen. De volgende morgen kregen we een franse ontbijt dwz een kop koffie met brood en jam. Blijkbaar ontbijten ze niet zo uitgebreid in Spanje. Maar het vertrek was wel weer heel bijzonder. Nadat ik mijn schoenen aangedaan had, mijn rugzak omgehangen had werd ik door de gastvrouw uitgezwaaid met het luiden van de bel. Toen ik de pad af was en de weg opliep, werd er nog een keer gezwaaid en gebeld. Heel bijzonder.

En met deze aangename en prettige gastvrijheid ben ik dus aan mijn klim begonnen met het bijzondere gevoel van gastvrij te zijn ontvangen en weer een hoop kracht en inspiratie te hebben opgedaan. Zo ervaar je elke dag weer iets anders, iets bijzonders en leer ik heel erg veel over mijzelf en van mijzelf. Het is heel bijzonder en onvoorstelbaar dat zo'n tocht je zoveel kan opleveren. Rust, ruimte en afstand geven je kracht, groei, liefde en besef. Het zijn deze indrukken en ervaringen die mij steeds meer doen beseffen wat ik zoek en wat ik wil.

Ik zoek de warmte van de liefde, ik vind de kracht van de liefde, ik ervaar de kracht van God en dit doet mij beseffen dat ik groei in geestelijke vrijheid, in liefde en in warmte in alles om mij heen. De mensen, de natuur en alles wat mij overkomt.

Lieve groetjes aan iedereen.

Chantal van de Walle

Maandag 28 augustus

Lieve mensen,

Hier weer een berichtje uit Spanje. Het is inmiddels al weer een paar dagen geleden dat ik in de gelegenheid was om iets op het net te vermelden en jullie reacties te lezen. Van het thuisfront weet ik dat wanneer er weer reacties van jullie zijn en elke keer ben ik weer hartstikke nieuwsgierig. Emmy had het in haar quote over kwaliteiten en dat is iets waar ik zelf nog niet zo bij stil had gestaan. Een mens heeft zoveel talenten maar beseft het vaak niet. Heel vaak ervaar je een talent niet als iets bijzonders maar gewoon iets dat bij je hoort. Je hebt dan de A(ander) nodig om inderdaad te realiseren wat je talent is. Bij mij komt vaak het beeld van een talent iets muzikaals of creatiefs naar boven maar Emmy: je hebt gelijk alles wat een mens onderneemt of ervaart heeft iets te maken met je talenten. Dank dat je mij daar op gewezen hebt. Ik had het zelf nog niet zo gezien maar misschien is het inderdaad wel een talent om zo met jezelf bezig te zijn.

Ik ben inmiddels een heel eind onderweg en nader Santigo. Het is niet voor te stellen ik moet nog maar 39 km wandelen en dan ben ik er al. Dat wil dus zeggen dat ik reeds 487 km met een bagage van 13 kg heb afgelegd. Het vreemde is, als ik er op terug kijk dat het heel geleidelijk en vanzelf is gegaan. Ik had het geluk dat ik mijn tijd kon nemen en ondanks het feit dat ik de camino redelijk snel heb afgelegd heb ik het voor mijn gevoel niet echt geforceerd. Je raakt op een gegeven moment heerlijk in het ritme van wandelen, rusten, luisteren naar muziek en genieten van al datgene wat op je pad komt. Niet dat er geen moeilijke momenten zijn geweest. Het meeste heb ik moeite gehad met de ontzettende drukte op de route. Ik ben eigenlijk gaan lopen (wandelen) om inderdaad wel mensen te ontmoeten maar ook om met mijn eigen gedachten, vragen en onzekerheden aan de slag te gaan. Helaas waren sommige refugio's zo druk dat daar niet zo heel veel van kwam. Er zijn ontzettend veel Italianen en Spanjaarden onderweg en vaak in groepen. Daar kom je als eenling niet tussen, ook al vanwege het feit dat ik beide talen niet spreek. Je komt dan in zo'n refugio aan en dan vind je een bed maar echt privacy en genieten van rust komt er dan niet van. Ik moest het dus hebben van de momenten van wandelen. Nu Santiago dichterbij komt merk ik dat ik steeds meer behoefte krijg aan stilte. In de natuur en in het wandelen is dat helemaal geen probleem dus heb ik voor de komende dagen besloten om te proberen een hostel te vinden waar ik een kamer voor mijzelf heb. Ik heb inmiddels geleerd en ondervonden dat ik 's middags, wanneer ik lig te rusten, het heerlijk vind om rustig over een aantal zaken na te denken. Ik krijg dat niet voor elkaar wanneer er een hele groep snaterende Italianen, Spanjaarden om mij heen staan. ik kan blijkbaar beter tegen de stilte dan tegen de drukte. Dat wist ik wel al van mijzelf maar nu heb ik het nog eens duidelijk ervaren. Daarom geniet ik des te meer van het wandelen. Je komt dan ook wel regelmatig mensen tegen maar de wandelaars verspreiden zich meer. De natuur is hier prachtig en stil. Je loopt in de bergen. Nu zijn ze niet meer zo hoog als een weekje geleden maar veel meer bossen. Heerlijk stil. De laatste week vertrek ik ook steeds met mist en dat is zo mysterieus en stil dat ik niet weet hoe ik dit moet beschrijven. Tegen de middag breekt dan de zon door. En de omstandigheden van het weer gaan gelijk op met mijn emoties. 'S morgens stil en mysterieus en mystiek en 's middags rustend in de zon. Heel vaak ben ik 's morgens gewoon heel erg intensief met mijn gevoelens bezig terwijl 's middags als de zon doorbreekt ben ik weer heel uitbundig in mijn gevoelens. Het is moeilijk om dit onder woorden te brengen. Maar het is heel bijzonder.

Ik merk nu ook echter aan mijzelf dat het einddoel in zicht komt en (on)bewust ga je dan ook aftellen. Ik merk dat ik nu naar huis begin te verlangen, naar de warmte en liefde van alle mensen om mij heen. En dat ik wil gaan genieten van alle liefde die mij omringt. Als er iets is wat is geleerd heb op deze camino dan is het wel dat vele mij met warmte omringen. En daar begin ik nu naar de te verlangen. Veel van wat ik verwacht had op deze reis te mogen ervaren

is ook waar geworden. Ik merk nu dat ik het gevoel heb dat mijn tocht volbracht is (zei Jezus dat ook niet aan het kruis) en dat ik mijn nieuwe inzichten en gevoelens thuis wil delen. Ik wil de warmte en de liefde maar vooral de rust van het genieten ook thuis voortzetten. Ik heb geleerd mij te ontspannen, niet te leven via een geplande agenda, maar in te spelen en te genieten van de onverwachte momenten. Soms liep ik op de camino met sombere gedachten en negatieve gevoelens (vooral wanneer ik mij aan de druk liep te ergeren) maar dan ontmoette ik ineens weer iemand of er gebeurde weer iets onverwachts en dan ging letterlijk en figuurlijk de zon weer schijnen. Ik heb geleerd om in te spelen op datgene wat je overkomt, los te laten om te plannen en iets te verwachten. Het is veel mooier om diep tot je door te laten dringen wat er zomaar onverwachts gebeurt. En er gebeuren veel onverwachte zaken. Ik besef nu pas hoeveel mooier het ritme van het wandelen en leven is, wanneer je je daar voor openstelt.

Ik heb ook bij mijzelf ontdekt dat ik het heerlijk vind om NIETS te doen. Enkel op bed te liggen en te luisteren naar muziek. Meestal was ik daar veel te onrustig voor en flitsten er allerlei gedachten door mijn hoofd waardoor ik een kwartier later niet meer wist wat ik gehoord had. Nu luister ik naar elke noot die ik hoor, naar elke tekst die gezongen worden en dringt de muziek tot mij door in elke vezel van mij. Ook heb ik in mijn hoofd vele plaatjes die ik graag zou willen schilderen. Over talenten gesproken. Ik vind van mijzelf dat ik geen tekentalent heb maar zie glashelder wat ik op papier wil zetten. Ik kan niet figuratief tekenen maar wel een impressie neer zetten. Wat is inderdaad een talent. Misschien toch een voor mij verborgen en onbekend talent.

Ook heb ik vele mooie momenten van ontmoeten gehad. Zomaar heel bijzonder. Ik ben jullie nog vergeten te vertellen van een pelgrimsdienst in Triacastela. Dat was donderdag 24 augustus. (gelukkig schrijf ik de data op, anders had ik geen flauw benul meer gehad). Ik liep eigenlijk die middag een beetje met mijn ziel onder mijn arm. Triacastela is weer een van die plaatsjes die historisch de moeite waard zijn en dus verzamelen zich prompt daar een hoop mensen. Ik had daar al vrij snel die refugio gevonden van waaruit ik jullie het laatste berichtje heb gestuurd, maar deze refugio was even later ook super vol. Er sliep zelfs iemand naast mij op het grond op een matras omdat er geen bed meer was. En ik dacht dat ik een plekje had uitgezocht waar ik mij spullen een beetje makkelijk kwijt kon. Maar goed Triacastela was dus druk en voor mijn gevoel erg onrustig. Ik wilde een rustig plekje opzoeken om te genieten van de stilte maar zelfs in het Romaanse kerkje was geen rust. Wel zag ik daar de aankondiging dat er om 19.00 uur een pelgrimsdienst zou zijn. Daar wilde ik naar toe. Toen ik de kapel binnen kwam tegen zeven uur leek het er in eerste instantie op dat we maar met zo'n 7 mensen de dienst zouden bijwonen. Ook daar is het dus niet altijd even druk in een dienst maar tegen de zevenen kwam een groep scouts binnen lopen. Zij gingen vooraan zitten maar voor de dienst begon spraken ze iets af met de priester. Later bleek dat zij een aantal teksten zelf wilden voorlezen en een aantal gezangen wilden zingen. Ook hier werd weer het ubi caritas gezongen. Maar heel bijzonder was hier het bidden van het onze Vader. De groep scouts maakten een kring met de voorganger tussen hen in en de rest van de kerkgangers sloot daarbij aan. Hand in hand, gezamenlijk in een kring werd het onze Vader, gebeden. Dat voelt heel verbonden en één. Ondanks het feit dat ik dit gebed niet in het Spaans ken. Maar ik heb het maar in het Nederlands meegebeden. Ook de vredeswens is in Spanje elke keer weer een belevenis. Men zoent elkaar hier en er wordt echt aan iedereen een hand gegeven. Inmiddels heb ik geleerd om pace te zeggen. Vrede zullen ze wel niet verstaan. De preek tijdens deze dienst was heel erg naar die jongelui gericht en ik begreep zo'n beetje dat de voorganger uitlegde dat de camino niet enkel het afleggen van km is maar dat het ook een stukje een reis van je innerlijk leven is. De spiritualiteit van het pelgrimeren. (met dank aan het boekje dat ik van Kees van Geloof heb gekregen). Daarin wordt precies die spiritualiteit beschreven die ik zocht, die ik gevonden heb en waar de priester het over had. Het is elke keer weer heel bijzonder om een eucharistieviering mee te maken en naderhand de pelgrimszegen te mogen ontvangen. Het voedt en sterkt je op je weg. Wat ik wel jammer vind is dat er zo weinig mensen die onderweg

zijn, hier mee bezig zijn. De camino wordt voor een stuk afgebroken door zijn eigen populariteit. Velen zijn onderweg voor het avontuur en de sportiviteit.

Ik ga op voor de laatste 39 km en geniet van het wandelen en het besef en inzicht dat ik deze weken heb mogen opdoen. Zo ga ik naar Santiago waar ik niet enkel mijn einddoel van het wandelen heb bereikt maar vooral mijn eigen rust en inzicht. Daar zal ik een kaars opsteken zodat mijn licht daar en in mijzelf mag blijven branden.

Ik voel mij gesterkt, rustig en verheugd en weet dat God mij op vele onvoorstelbare manieren de weg heeft gewezen.

Lieve groetjes aan iedereen,

Chantal van de Walle

Donderdag 14 september, Thuis

Beste mensen,

Het heeft inderdaad even geduurd voordat ik er toe kwam om even weer iets op internet te plaatsen. Er is zoveel met mij gebeurd tijdens mijn wandeltocht dat ik thuis toch even een andere rust moest nemen om weer eens achter de computer te kruipen. Daarbij had mijn computer dankzij het feit dat ik af en toe vanuit Spanje mailde een flinke virusinfectie opgelopen die eerst verholpen moest worden.

Ja, ik ben weer thuis. De laatste dagen in Spanje waren heerlijk. Het was alsof ik thuis kwam en toch is Zeeuws Vlaanderen nu meer dan ooit mijn thuis. Het was heel raar om de laatste kilometers te lopen. Aan de ene kant ben je aan het afbouwen; ik had voor mijn gevoel heel wat bereikt (geestelijk) tijdens mijn tocht. Dat hebben jullie ook kunnen lezen en volgen. Het wandelen heeft mij meer gebracht dan ik had durven vermoeden. Dit gevoel van "het is goed", nam ik de laatste dagen tijdens het wandelen met mij mee. Ik wist dat het nog maar twee dagen wandelen zou zijn en toch is het heel vreemd als je dan ineens het plaatsnaambordje SANTIAGO ziet staan. Zoals gebruikelijk bij een grote stad loop je de eerste kilometers in een saaie voorstad maar dan ineens kom je in het centrum en weet je met jezelf niet goed raad. Ik kwam tegen de middag Santiago binnen en het was behoorlijk warm. Aan de ene kant ben je moe en aan de andere kant heel voldaan. Mijn eerste zorg was het vinden van onderdak. Hoe ga je dat aanpakken in een grote stad waar het krioelt van de toeristen en pelgrims. Maar ook daar mocht ik weer ervaren dat ik tijdens mijn tocht op allerlei manieren door Hem begeleidt ben. Terwijl ik stond te turen op mijn stadsplattegrond kwam er een vriendelijk mevrouw naar mij toe, die mij vroeg of ik een kamer zocht. Ik ken inmiddels het Spaanse woord voor kamer, dus dat herkende ik. Met gebaren maakte ze mij duidelijk dat zij wel een kamer voor mij had en dat ik haar moest volgen. Ik werd door smalle straatjes naar het centrum van Santiago geleid en heb vervolgens bij haar onderdak gevonden. Ik kreeg de sleutels van de deuren, de badkamer werd mij aangewezen en ineens was mijn overnachtingprobleem opgelost. Zij vroeg mij of het voor een of twee nachten zou zijn maar daar kon ik nog geen antwoord op geven omdat ik niet wist hoe en wanneer ik naar huis zou kunnen gaan. Dat was geen enkel probleem. Nadat ik gedoucht was ben ik de stad ingelopen en daar kreeg ik even te maken met een gevoel van ontgoocheling. Ik werd overspoeld door toeristische attracties, souvenirwinkeltjes en een immense drukte. Daardoor was het voor mij onmogelijk om te genieten van het bereiken van mijn fysieke einddoel. Mijn eerste zoeken was het vinden van het pelgrimsbureau waar ik mijn pelgrimspas kon laten afstempelen. Dat stond gelukkig goed aangegeven. Op een deftig document werd mijn naam in het Latijn opgeschreven. Chantal wordt blijkbaar in het Latijn vertaald met: Dnam Ioanna Francisca Cantalensis. Dat één voornaam zo vertaald wordt was ook voor de medewerker een hele verassing. Het is ook een hele mond vol. Daarna ben ik mij wat gaan oriënteren in de stad zodat ik niet al te veel zou verdwalen. Het hart van Santiago is heel mooi, de kathedraal viel mij wat tegen. Erg veel opsmuk. Het mag van mij wel iets soberder. Al met al liep ik die middag toch wel wat verloren rond en voelde ik mij meer een toerist dan een pelgrim. De pelgrimsdienst in de kathedraal is dagelijks om 12.00 's middag, die had ik dus gemist. Dat was eigenlijk maar goed ook want het zou toch niet tot mij doorgedrongen zijn. Ik liep eigenlijk een beetje rond als een kip zonder kop.

Wat wel heel leuk was, was de onverwachte ontmoeting van een mede pelgrim die ik bij mijn allereerste overnachting in Villafranca had ontmoet. Hij liep nog steeds in Santiago rond, ondanks het feit dat hij de tocht veel sneller had afgelegd dan ik. Maar hij vertelde mij dat hij moeite had gehad om zijn terugreis te regelen. De moed zakte bij een beetje in de schoenen. Onder het genot van een drankje hebben we heerlijk bijzitten te kletsen en hij wist ook een reisbureau te zitten in de stad. Dat ben ik na het bijkletsen maar eens gaan opzoeken en ook hier weer de ervaring dat alles waar ik mij in mijn hoofd zorgen om maakte, tot een goed einde

komt. Dat heb ik tijdens mijn tocht heel wat keren mogen ervaren en is ook een van mijn grote leermomenten: zie wat er op je pad komt, laat je verrassen door het onverwachte en sta er open voor. Blijf niet star lopen op één spoor maar zie alle signalen die zich aandienen en heb een open geest. Binnen een kwartier had ik mijn retour gevlucht geboekt. Vrijdag 2 september om 18.20 zou ik landen op Brussel. Toen dit geregeld was voelde ik dat ik nu langzaam maar zeker tot rust kwam. Mijn overnachting en thuisreis waren nu OK.

Met die medepelgrim had ik afgesproken dat we 's avonds samen zouden eten met nog een pelgrim die hij ook weer onderweg ontmoet had. Allemaal Nederlanders. En dan merk je dat het toch heel fijn is om weer in je eigen moedertaal te kunnen praten. Het was dus woensdag 30 augustus dat ik in Santiago ben aangekomen en vrijdag zou ik terugvliegen. Ik had dus nog een hele dag in Santiago en die donderdag heeft mij echt goed gedaan.

Na een heerlijke nachtrust moest ik die donderdag echt even "afkicken" van het wandelen. En ook een beetje afscheid nemen. Nadat ik die woensdag een beetje met een teleurstellend gevoel had rondgelopen heb ik donderdag echt afscheid genomen van mijn wandeltocht. Ik ben vroeg de stad ingelopen om vervolgens door te lopen naar het einde van de stad, richting Finisterre. Op het einde van de bebouwing zag ik dat ik geheel onbewust een stukje van de vervolgroute had gelopen die naar Finisterre gaat. Vanaf Santiago is dat nog 86 km. Ik zag de vertrouwde gele pijltjes weer die de route aanduiden en de stenen paaltjes met de jakobsschelp erop. Van het laatste paaltje tot waar ik gelopen ben, heb ik een foto genomen ter afscheid. Kijkend naar het wijdeste landschap dat voor mij lag, gedeeltelijke verwoest door de bosbranden die daar een paar weken geleden heerste, genietend van de ochtendzon en het glooien van de bergen kwam ik innerlijk tot rust en nam afscheid. Afscheid van 4 weken enkel wandelen en rusten, afscheid van het wandel/loopritme, afscheid van de gele pijltjes, afscheid van mijn rugzak, afscheid van het uitzicht en het landschap, afscheid van een heel vertrouwde dagindeling, afscheid van een fysieke inspanning maar ik kom terug met een geestelijke rugzak gevuld met goede herinneringen, vele mooie momenten, bijzondere ontmoetingen, ervaringen van mijn kracht, ervaringen van mijn zwakke momenten, het gevoel van rust en intens kunnen genieten van alles wat er om je heen is, de liefde en de warmte die ik van zoveel mensen heb mogen ontmoeten.

Ik kom terug met een rugzak die eigenlijk maar met één heel groot besef gevuld is: Het is de liefde, de warmte van A(alles), van mens en dier, die het leven tot LEVEN maken. Die mij draagt in alles wat ik doe, denk en voel.
GOD IS LIEFDE, LIEFDE IS GOD.

Dat is en blijft de bron van waaruit ik leef en wil leven. Dit besef is heel sterk naar voren gekomen in de vele ervaringen en ontmoetingen. Het heeft mij getroffen als een donderslag bij heldere hemel om dit zo scherp en helder te kunnen zien, horen en voelen en dit is nu zo diep in mij geworteld dat ik dit nooit meer los zal kunnen/willen laten.

Ik hoop dat vele anderen ook dit geluk mogen vinden.

met een gelovige en liefdevolle groet,

Chantal van de Walle